

tet havde bedrevet, fulgte de i Hundredvis fra hans Bopæl hen til en Koncertsal, hvor der var Koncert. Saa stimlede de sammen der og ventede det Par Timer, til han kom ud. Det var jo ikke saa koldt endnu, det var i Oktober Maaned, ellers havde de nok valgt at gaa hjem. De bleve altsaa staaende uden for Koncertsalen, indtil Borgmesteren kom fra Koncerten. Saa fulgte de ham skrigende og pibende hjem til hans Bopæl.

Vi have altsaa heri et praktisk Bevis paa den socialistiske Frihed. Her have vi altsaa et Eksempel paa, at der er nogle Arbejdere, som have Lyst til at tjene nogle Penge; det er daarlige Tider, ikke mindst i Købstæderne; men naar saa disse Folk vove at gaa hen for at tjene nogle Penge paa lovlig Vis, saa opfordrer den socialistiske Presse de socialistiske Arbejdere til at gøre alle de mulige Ulykker paa dem, de kunne gøre, hvis de ville arbejde. Resultatet af Historien blev, at der var stor Tale om, at vi skulde have Militær til Horsens. Der var ingen af os, som vare sikre paa Liv og Lemmer, -vi vidste aldrig, hvad der kunde passere os. Der skulde ingen Ro — lovede Socialisterne os — blive i Horsens, saa længe det forenede Dampskibsselskab kom til Horsens, og disse Arbejdere arbejdede. Ja, det gik saa vidt, at et Avisbud i Horsens ved „Social-Demokraten“ derovre gik op til en Skolelærer og skældte ham ud, fordi han havde tilladt sig at spørge Børnene, da de kom i Skole Dagen efter det første Oprørsforsøg, om de havde været med om Aftenen; for hvis de havde været med om Aftenen, vilde han formane de smaa Børn til at blive hjemme og ikke gaa ud til saadanne Ekscesser. Den omtalte Mand er nu bleven dømt til 30 Dages simpelt Fængsel. En Del andre, som havde væltet sig ind paa Arbejderne, sparket og slaet og skældt dem ud, have nu siden faaet Straffe paa Vand og Brød, lige fra 5 Gange 5 Dages Vand og Brød og nedad. De prøvede paa at fortsætte med den Sag de to, tre første Gange, Skibet kom til Horsens. Til syvende og sidst fik de nok at mærke, at det ikke kunde gaa an at fortsætte med den Slags Frihedstrynger, og Følgen blev, at de nu forholdt sig rolige, og den socialdemokratiske Brovten af, at der ikke blev Ro i Horsens, inden den sidste Rest af Havnelavet blev fejjet ud, viste sig ikke at slaa til.

Naar man nu er Vidne til saadanne Frihedstrynger, saadanne Forhold som dem, her er Tale om — jeg siger jo ikke,

jeg billiger Brandts Fremfærd, det har jeg jo ikke nævnt et eneste Muk om — saa maa vi tage dette Spørgsmaal op fra Grunden af, saaledes at man ser til begge Sider og sørger for, at vi virkelig faa gennemført for Alvor, at der bliver fri Organisationsret her i Danmark. Men naar vi nu vide, at det, de Herrer forstaa ved Organisationsret, er dette, at Folk skulde melde sig ind i de socialistiske, politiske Foreninger, synes jeg, at de rigtignok forlange vel meget af os, naar de mene, at vi skulde vise vort Frihedssind, naar vi om et Øjeblik skulde til at afstemme om denne Sag. — Jeg skal ikke fordybe mig længere i denne Sag, men jeg skal kun nævne en Række Tilfælde, som jeg her har. Jeg kunde jo nok tænke, at efter den Debat, vi havde haft i Lørdags, vilde der blive Lejlighed til at faa Ordet igen i denne Sag, og derfor har jeg ikke været ganske virksom i Gaar. Jeg har sørget for at faa en Række Oplysninger om denne Sag, som jeg er i Stand til at bevise ere fuldstændig rigtige, og hvor Socialdemokraterne have optraadt paa den mest brutale og hensynsløse Maade mod Medarbejdere, fordi de ikke vilde være i deres socialistiske Fagforeninger. Jeg ved ikke, om den ærede Formand tillader det, saa skal jeg nævne en Række Tilfælde.

Formanden: Jeg vil foretrække, at det ærede Medlem ikke nævner dem.

Jens Busk: Ja, jeg er fuldt rustet til at tage Sagen op, og jeg vil endog gaa saa vidt — da den ærede Formand, som jo er en aldeles human Formand, har ønsket, at jeg helst ikke skulde nævne Tilfældene nu —, at jeg vil sige: Ville de Herrer komme til mig bagefter, skal det være mig en Glæde at give dem alle de Oplysninger... Det ærede Medlem ryster paa Hovedet, det bryder han sig selvfølgelig ikke om! Men det bryder jeg mig nu om. Det ærede Medlem kan være rolig, naar jeg har rejst dette Spørgsmaal, saa har jeg ment, at jeg fuldt ud var i Stand til at bevise, hvad jeg sagde. Nu har det været mig en glædelig Overraskelse i Dag, og det ønsker jeg at slaa fast her, at det ærede Medlem i Tide er kommet til at anerkende de kristelige Fagforeninger for at være ligeberettigede. Mon det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (J. Jensen) er til Stede? Ja, jeg ser her er til Stede. Saa kan jeg, ligesom sidste Gang, vente en Protest fra ham imod det, men saa viser det jo ogsaa, at Socialde-